

'RADEN MAAR' NAAR 'DE STEMBAND' VAN KEES SCHILPEROORT

Kees Schilperoort is er de schuld van dat op menige vrijdagavond grote delen van ons volk laat naar bed gaat. Want meestal is tussen twaalf en twee uur goed old Kees Schilperoort te beluisteren via Hilversum 1 met het spelletje „De stemband”. Men laat een paar woorden horen, uitgesproken door een min of meer bekende Nederlander en een luisteraar die wordt opgebeld, moet raden wie het is. „Ook al ben ik officieel met pensioen, ik vind het heerlijk om nog te werken,” zegt Kees enthousiast en hij voegt er aan toe dat hij zich prima voelt bij het jonge volkje van Veronica.

„Welnee, geen enkele last van leeftijdsverschillen. Ik ben nu 67 jaar, maar ik heb geen moment het gevoel dat ze me als een oude man zien. En ik denk op mijn beurt nooit: wat een snotneuzen,” zegt Kees Schilperoort die in de jaren zestig en zeventig de lieveling was van miljoenen huisvrouwen. Toen was hij wekelijks te horen in het radioprogramma „Van twaalf tot twee” dat de KRO op dinsdag uitzond. Na het nieuws van één uur stapte Kees dan de studio binnen en vond daar een volle zaal gevuld met middelbare dames uit de provincie. Ze waren in bussen aangevoerd om met koffie en koek een dagje Hilversum te doen en door presentator Hans van Willigenburg al aardig opgewarmd. Vervolgens kwam het spel „Raden maar.”

„Ja, ik belde dan iemand in het land en liet een geluid op de band horen. Kon een cirkelzaag zijn of een wasmachine. De gekste geluiden hebben we gehad. Negen jaar lang. Veel plezier gehad hoor. Soms had je een saaië kandidaat. Wát ik dan ook probeerde, zo iemand kwam niet los. Dan maakte ik er na een paar minuten maar een eind aan. Maar ik heb het ook gehad dat ik bijna een half uur met iemand heb staan bellen, zó leuk was het. De zaal lag krom van het lachen. Toen we de zevenentwintigste

„Ik schrijf graag 's nachts, als het stil in huis is. Mijn vrouw is een ochtendmens. Soms komen we elkaar op de trap tegen. We zijn al 39 jaar getrouwd, dus alles went, hè!”

minuut dreigden in te gaan zei ik: mevrouw, ik zou nog wel een half uur met u willen praten, maar er staan hier een stel artiesten dat nog moet optreden, dus we moeten het gesprek maar beëindigen. Toen zei die mevrouw: dat begrijp ik, want u zult ook wel weer aan het werk moeten...”

Oubollig

Gerard Cox en Frans Halsema maakten van het spelletje „Raden maar” een parodie, waar Kees nog steeds enthousiast over is. „Ja, wat denk je. Als cabaretiers je parodiëren, dat is toch een hele eer en bovendien deden ze het machtig leuk.” Kon de gezellige en goed gevulde presentator geen kwaad doen bij zijn vaste fans: anders lag het bij de H.H. Critici. Wanneer die het voor het zeggen hadden gehad, dan zou Kees na zijn eerste optreden via de radio nooit meer te horen zijn geweest. „Oubollig”, „Melig”, „Verschrikkelijk” en „Onbenullig” werd er regelmatig over zijn persoon en zijn werk geschreven. Kees zorgt voor amu-

sument dat de mensen leuk vinden. Het was helaas niet geleerd genoeg voor de heren van de krant.

Kees niet geleerd? Nou, dat moeten we toch tegenspreken. Want toevallig studeerde hij wel economie in Amsterdam. „Ik ben ermee gestopt toen ik in het begin van de Tweede Wereldoorlog een verklaring van loyaliteit aan de Duitsers moest ondertekenen. Dus: weg studie. Ik ben toen — net als mijn vader — secretaris van de intendance van het koninklijk paleis geworden. Dat was in de oorlogsjaren in gebruik als kantoor van Staatsbosbeheer.” Direct na de oorlog kwam het amusement opzetten en Kees deed wat aan cabaret en blonk uit op feestavonden. Van diverse kanten kreeg hij te horen dat hij best beroeps zou kunnen worden, zó goed vond men hem.

„Ik heb toen wat teksten ingestuurd naar Radio Hertz Nederland en solliciteerde bij alle omroepen. De KRO hield toen radio-uitzendingen vanuit het land en tijdens zo'n uitzending deed ik een aankondiging als 'Gait Jan Kruutmoes'. Ik stond daar dan met een blauwe boerenkiel aan, een pet op en een rode zakdoek om de hals. Het zou een kwartiertje duren maar het heeft mijn hele verdere leven bepaald: met die creatie ben ik zo'n dertig jaar door het land getrokken. later kwam daar de presentatie bij van 'Het gulden schot', een spel waarbij men vanuit de huiskamer via de telefoon een kruisboog in de televisiestudio kon afschieten.”

Schrijven

Daarna kwam „Raden maar” voor de radio. „Zelf wist ik nooit één geluid. Ik ben heel slecht in spelletjes en puzzels. Maar ja, daarom kun je die dingen nog wel presenteren, want je hebt de antwoorden op een papiertje bij de hand.” Zo'n kleine vier jaar geleden „trad hij vrijwillig uit” zoals de VUT officieel heet. Schilperoort verliet de KRO. In het begin ging hij voornamelijk schrijven. „Dat heb ik altijd al gedaan en ik vind dat heerlijk om te doen. Dagelijkse dingen, van alles om je heen, kleine gebeurtenissen: daar menselijk en soms leuk over proberen schrijven.” En wie de wekelijkse kolom van Kees op zaterdag in De Telegraaf leest moet erkennen dat sommigen van zijn verhaaltjes niet voor die van Simon Carmiggelt onderdoen. Er is nu ook een bundel van samengesteld „Van moederdag tot nachtmerrie”. Maar de laatste tijd wordt Kees weer veel gevraagd. Voor de radio, maar ook voor dingen in het land en niet te vergeten: de reclame. „Ja, dan sta je op een dag twintig huisvrouwen over waspoeder Ariël te interviewen of ze willen me als presentator van een feestavond hebben. Als het even kan, dan doe ik het. Maar ik stel wel als voorwaarde dat ze me moeten halen en brengen, want ik kruip op de grote weg niet meer achter het stuur. Dat heb ik genoeg gedaan. Ik wil niet meer moeten zoeken naar wegwijzers en voorsorteren in nieuwe wijken. Halen en brengen dus, al is het met paard en wagen...”

Tekst: Hette Visser
Fotografie: Veronica

Radio
Vrijdag 25 januari
Hilversum 1